

ве го нападнаха. Ала ето, че пак се зачу гласът на момчето. То говореше високо, със заповеден тон, караше се с някого. Бащата влезе тихо в голямата соба и занемя.

Христо се разхождаше нагоре-надолу из стаята и говореше нещо на възглавниците, които бе наредил в кръг около себе си. За да бъде по-внушителен, той си бе запасал отпреде една възглавница, за да изглежда важен, като някой чорбаджия, ръцете си бе скръстил на гърба, главата си бе отметнал гордо назад.

- Виждате ли ме, това е българският паша! - говореше надменно той на възглавниците. - Какво си мислите, че само турците ли могат да бъдат паши?

Дълго слуша даскал Боть чудните слова и движения на сина си, който размахваше невидима сабя и водеше невидими войски, докато на сърцето му ставаше все по-леко и радостно. Влага замъгли строгите му очи. И може би никога Христо нямаше да забележи, че баща му е в стаята и че отдавна е минало време за обед, тъй се бе унесъл в своите блянове, които смесваха истина с действителност, ако даскалът не се бе сетил, че все пак дисциплината трябва да стои над всичко и че е време да протегне ръката си към ухото на немирника.

Този ден Христо остана три часа на колене и не получи обяда си.

Но когато милостивата майка отиде все пак да го навести и да му подаде скришом хляб и сирене, тя видя, че синът ѝ не е особено недоволен от наказанието си. Коленичил, зачетен в някаква книга, която беше измъкнал тайно от библиотеката на баща си, той бе забравил и наказание, и глад, и всичко наоколо си.

Когато на другия ден даскал Боть мина край широко отворената врата на класната стая и видя, че половината от учениците липсват, спря се изведнъж, хвърли поглед към масата, на която